

Mãi mãi

Tại sao anh lại không để em chạm vào anh? Em cũng chẳng cần biết nữa, chỉ biết là em mất đi người em yêu thương nhất rồi, mãi mãi, mãi mãi và mãi mãi...

Đêm. Quyên xoay người trần trở mãi không ngủ được. Cuối cùng cô đành bật dậy ra ngoài ban công ngồi. Ở đó cô đã sắp sẵn hai chiếc ghế mây và cái bàn cafe nhỏ xinh mà Phong làm cho cô từ chiếc ván trượt cũ của anh phòng khi khách đông. Quyên mỉm cười khi nhớ lại buổi sáng hôm ấy Phong hí hục đeo bốn cái chân bàn, cô ngồi bên cạnh mãi ngắm Phong bị anh bắt được trêu đến đỏ cả mặt. Chiếc bàn này là thứ đầu tiên Phong làm tặng cô, cô quý nó hơn bất cứ chiếc túi xách hay đôi giày đắt tiền nào anh mua cho cô. Chiếc bàn này đã ghi dấu bao kỉ niệm của hai người, những lần cô cùng anh ngồi dưới ban công ngắm trăng, đầu tựa vào vai nhau, nó cũng đã chứng kiến anh và cô cãi vã, định ném cái bàn đi không biết bao lần. Vết ố này lần trước anh đến không cẩn thận làm cà phê dấy ra bàn, mãi không chùi sạch được, còn góc bị mẻ này là do cô tức giận vung dao suýt nữa trúng anh, rồi hai hình trái tim lồng vào nhau cô khắc lúc vu vơ, chỗ này, rồi chỗ này nữa... đều có kỷ niệm cả.

Quyên quen Phong khi vừa tròn hai mươi tuổi. Họ gặp nhau tình cờ trong một studio nhỏ, cô là người mẫu còn anh là bạn của nhiếp ảnh gia chụp hôm đó. Anh lớn hơn Quyên tám tuổi nhưng chẳng bao giờ nhượng bộ thói trẻ con nhõng nhẽo của cô, cũng có thể vì thế mà họ đã bên nhau được sáu năm rồi. Ban đầu cô đồng ý quen anh chỉ vì anh là giám đốc của một công ty dược phẩm có tiếng trong thành phố, nhưng càng quen Phong cô càng yêu anh nhiều hơn bao giờ hết, ánh mắt của anh, vòng tay của anh, sự ân cần ấm áp mà Phong đem lại Quyên biết không người đàn ông nào có thể thay thế được. Tuy thế, không bao giờ Quyên có ý định nói điều đó cho anh biết, cô sợ người nào yêu nhiều hơn sẽ là người chịu thiệt thòi trong cuộc tình, cô không muốn thiệt thòi. Có điều dường như từ sau chuyến công tác Phong có vẻ khang khác, Quyên không lý giải được sự khang khác ấy ở chỗ nào, anh vẫn đối xử dịu dàng và quan tâm cô, nhưng khi ánh mắt hai người chạm nhau anh liền đột ngột quay đi, và anh không thích nắm tay cô như lúc trước nữa...

“Anh ơi, con mèo của em mất tích rồi, mấy hôm nay nó không về nhà.”

“Không sao đâu, bọn mèo thường hay đi lạc, để mai anh sang rồi mình cùng đi tìm nó.”

“Phong à, anh có yêu em không?”

“Sao em lại hỏi vậy?”

“Nếu em yêu một ai đó khác anh thì anh sẽ làm gì hờ Phong?”

“Anh sẽ chia tay và chúc phúc cho em với người đó.”

“Anh nói thật chứ?”

Nhưng tin nhắn không đến nữa. Phong không trả lời.

Sau đó dù họ đã dán hình con mèo quanh khu phố và đăng thông tin trên mạng, đến cả những tiệm thú cưng hỏi thăm nhưng vẫn không có tin tức gì. Căn nhà chỉ còn mỗi mình Quyên, chẳng còn ai đợi cô khi cô trở về cả. Vì chuyện này mà Quyên khóc sùi sụt mấy hôm. Phong bảo cô tìm con mèo khác mà nuôi nên khi Quyên không nghe anh câu gắt bảo mặc kệ cô, những ngày hôm sau nữa sau giờ làm cô vẫn miệt mài đi dán thông báo lên tường.

Vy thân với Quyên, hai người từng là đối thủ trong một cuộc thi người mẫu trẻ. Một hôm Vy bảo :

“Hôm qua tao thấy ông Phong nhà mày đeo sau lưng cô nào, mày coi mà giữ ông.”

Quyên đáp:

“Thế à.” Rồi thôi không nhắc gì đến nữa.

Nhưng trên đường đi Quyên lại khóc sướt mướt. Cô chẳng muốn ai nhìn thấy mình yếu đuối cả. Sáu năm cũng là một thời gian dài, hình như người ta nói đến một thời điểm nào đó một trong hai người không còn yêu người kia được nữa. Quyên nhớ đến con mèo lạc, và cô càng khóc dữ hơn. Khi Quyên chạy xe về nhà thì cô thấy xe Phong ở trong sân. Nước mắt vẫn đang dàn dụa trên mặt cô, Quyên chùi đi, cố ngăn tiếng nấc, vẫn chưa biết sự thật là như thế nào mà, đó có thể là em họ hay bất cứ ai đi nữa, nếu chỉ vì lời nói của một người

mà cô đã vội quy kết cho anh có phải cô đã lãng phí sáu năm qua không, anh ấy không nhìn cô, không nắm tay cô thì sao chứ, không phải điều quan trọng là Phong vẫn ở bên cô sao? Quyên hít một hơi thật sâu, nhưng đôi mắt đỏ này cô khiến cô không dám vào, cô hít một hơi nữa, rồi bật lên tiếng nấc nghẹn. Cô sợ bước vào trong đó, sợ gặp anh cô sẽ khóc, trước đây cô luôn bảo với mọi người cô ghét nhất những kẻ lụy tình, nhu nhược yếu đuối trong tình cảm, trước khi gặp Phong cô còn nói công dụng của phụ nữ là moi được càng nhiều tiền từ ví của đàn ông càng tốt, vì cô xinh đẹp nên chẳng bao giờ cô nghĩ sẽ đến một ngày cô quy lụy một người đàn ông.

Cánh cửa trước mặt cô bật mở.

“Sao không vào đi?”

Cô cúi mặt xuống, không đáp, lách người anh bước vào.

“Này, mắt em sao thế?”

“Không có gì, hôm nay cãi nhau với một chị bạn.”

Phong nhíu mày:

“Anh đã bảo em thế nào? Nhịn đi một chuyện không phải bớt một chuyện sao? Lại như lúc trước, không phải lần nào anh cũng thay em giải quyết được.”

Anh còn không hỏi cô là chuyện gì, Quyên muốn nở một cái cười chua xót mà cũng không mở miệng được. Đau quá, thực sự rất đau.

“Anh có chút công chuyện, phải đi bây giờ. Anh làm sẵn bữa tối rồi đấy, em tự hâm đồ ăn lại đi. À, mà tuần này anh bận lắm nên thời gian tới sẽ không gặp em được.”

“Anh à.” Cô không nhìn về phía anh, vẫn cúi mặt xuống bàn, tay nắm chặt vật khăn trải bàn.” Anh có thấy dạo gần đây có gì đó không ổn không?”

Phong thở dài khó chịu:

“Có ai lại nói gì với em hả? Em làm ơn đừng suy diễn nữa đi.”

“Một cô bạn của em nói thấy anh đèo sau xe một cô gái.”

Phong im lặng.

Căn phòng bỗng dừng trở nên tĩnh lặng đến ngột ngạt vô cùng. Có gì đó, thứ gì đó vừa vỡ nứt, đâu đó, rõ ràng là tiếng vỡ nứt, rất rõ, trên bờ tường? dưới đất? hay tiếng vỡ nứt của đồ đạc?

“Anh cho em cốc nước được không?” Sắc mặt Quyên đột ngột trắng bệch.

“Được.” Phong bỗng trở nên nhẹ nhàng.

Anh định đặt cốc nước xuống bàn thì Quyên mệt mỏi đưa tay ra cầm lấy. Ngón tay hai người chạm vào nhau. Anh giật mình thả rơi cốc nước xuống sàn. Mặt Phong tái mét, anh bối rối nhìn Quyên định lên tiếng giải thích, nhưng khi nhìn gương mặt cô, Phong đột nhiên im bật. Nước mắt chảy dàn dụa trên mặt Quyên, lẫn với sự đau đớn và sợ hãi. Cô lao ra khỏi nhà. Phong không gọi cô lại.

Cô thất thểu đi chân không trên đường, đôi mắt vô hồn, tiếng còi xe phanh gấp, cả tiếng chửi rủa cũng không tác động đến cô gái. Vừa đi Quyên vừa khóc, cô ngửa mặt lên trời bật khóc. Đám đông xúm lại xung quanh cô, nhưng ai hỏi gì Quyên cũng không trả lời. Đến khi lạc cả giọng, cổ họng đau rát nước mắt Quyên cũng chưa thôi ngừng chảy. Anh từng nói anh yêu cô nhất, nhất, nhất. Cô đã tin, đã tin và hạnh phúc biết bao. Cô chưa hề đòi hỏi anh phải cưới cô dù gia đình bạn bè cô thúc giục, đời người mẫu ngắn lắm, chỉ vài năm nữa thôi cô sẽ chỉ là thứ bỏ đi, chỉ bởi vì cô yêu anh, chỉ cần anh ấy không nói không cần cô thì ở bên nhau thế này thôi cũng đủ rồi.

Khi Quyên tỉnh dậy đã hai ngày trôi qua, mẹ cô đang tia máy bó hoa người ta đem đến cắm vào lọ, không thôi căn nhắc vì sao chưa thấy Phong đến, gọi cho anh chỉ toàn đầu dây bận.

“Anh ấy sẽ không đến đâu mẹ ạ.”

“Sao cơ?”

“Anh ấy bỏ con rồi, Phong không dám đụng vào con.”

“Con nói gì?”

“Anh ấy ghê tởm con, Phong ghét con.”

“Quyên, nhìn mẹ này...”

“Phong bỏ con rồi, anh ấy ghét con, ghê tởm con.”

“Bác sĩ, bác sĩ...”

Điện thoại của Quyên rung lên. Cô đưa tay với lấy. Là anh. Quyên chậm chậm mở máy.

“Quyên?”

“...”

“Em cứ nghe thế này thôi cũng được... Xin lỗi em, anh không thể ở tiếp tục ở cạnh em.”

“Cô ấy có xinh hơn em không?”

“Có.”

“Có trẻ hơn em không?”

“Có.”

“Có thông minh hơn em không?”

“Có.”

“Gia cảnh có tốt hơn em không?”

“Có.”

“Vậy được.” Một giọt nước mắt lăn xuống má cô. “Trước đây anh có nói nếu em yêu người khác sẽ chia tay và chúc phúc cho em đúng không? Giờ em chúc phúc cho anh.”

“Em không cần lời giải thích nào sao?”

“Giải thích?” cô bật cười, “giải thích thì cũng đâu có nghĩa lý gì, chỉ là anh không còn yêu em nữa, phải không?”

Không có tiếng đáp. Quyên lặng lẽ tắt máy. Đó là lần cuối cùng cô nói chuyện với Phong. Tối đó, khi trở về nhà, Quyên thấy xác con mèo trên bậc cửa, có vẻ sau chuyến tìm đường về nhà nó đã bị kiệt sức. Quyên im lặng tìm một chiếc áo cũ gói con mèo vào rồi đem đi chôn khu vườn sau nhà, cô dùng tay bới đất, đến khi mệt thì nghỉ một lát, rồi lại tiếp tục bới. Khuya hôm đó, những vì sao trên trời lấp lánh.

Hơn một tháng sau, một vị khách xuất hiện ở công ty Quyên. Một người phụ nữ lớn tuổi có khuôn mặt phúc hậu.

“Chào bác.”

Bà khẽ mỉm cười: “Bác không biết nhà cháu ở đâu nên đành đến đây.”

Trong ánh mắt có chút gì đó đè nén, chịu đựng.

“Chúng ta nói chuyện một lát được không?”

Họ chọn một chiếc bàn gần cửa sổ.

“Phong mất rồi cháu ạ.”

“... xin lỗi, bác nói gì cháu chưa nghe rõ.”

“Hôm nay là ngày giỗ 49 ngày của nó. Phong bị tai nạn trong chuyến công tác, trước khi mất nó không cho ai gọi cho cháu. Bác đã nghĩ kỹ rồi, dù có thế nào cũng phải nói cho cháu biết có thể thằng Phong sẽ giận bác nhưng...” nói đến đây mẹ Phong bật khóc, “nó nói cháu sẽ không chịu được.”

“Không thể nào, bác nhầm rồi, sau chuyến công tác chúng cháu vẫn còn gặp nhau mà. Sao bác lại lừa cháu, hay Phong bảo bác nói thế?”

Mẹ Phong lặng lẽ đặt một tờ giấy lên bàn. Là giấy báo tử. Nguyễn Đình Phong, nam, 34 tuổi, địa chỉ 457 Cầm Lạc, chết lúc 12 giờ 55 phút tại bệnh

viện Y. Nguyên do chết: tai nạn giao thông, xuất huyết tràn mạch máu não.

“Bác phải đi rồi, nhà còn nhiều việc. Chào cháu.”

Mặt Quyên cứ ngây ngốc nhìn tờ giấy trước mặt. Không thể, rõ ràng là có gì đó nhầm lẫn. Làm sao Phong có thể chết được. Họ gạt cô, nhất định là gạt cô. Mới đây hai người còn gặp nhau, anh đã làm cô đau lòng đến chừng nào. Sao có thể nói chết là chết được. Quyên bật cười. Nói dối, tất cả đều là sắp đặt cả, cô không tin, không tin. Vừa cười Quyên vừa xé nát tờ giấy thành những vụn nhỏ rồi rắc xuống. Giọng cười cô càng lúc càng điên dại, đến nỗi những bàn xung quanh phải quay lại nhìn. Chiều hôm đó, người ta tìm được cô đang ngất xỉu trong phòng, cổ tay lênh láng máu...

“Quyên. Anh không thể nắm tay em, không thể ôm em, anh biết em đau lòng lắm, anh đã vờ như không nhận thấy em cố với tay ra để nắm lấy tay anh thế nào... Vì tay anh lạnh lắm, nếu em chạm vào em sẽ biết đó là tay của một người đã chết, khi ôm anh em sẽ không nghe thấy tiếng tim anh đập, nếu hôn nhau em sẽ nhận ra mùi của đôi môi bắt đầu thối rữa. Anh xin lỗi vì đã mượn xác con mèo của em, mặc dù biết nó đã chết nhưng vẫn cùng em đi tìm nó... Em biết không, khi một con mèo sắp chết nó sẽ rời khỏi nhà, anh không hiểu chuyện đó, cho đến hôm nay...”

Quyên của anh, anh chỉ có 7 ngày, qua 7 ngày này anh sẽ không thể mượn xác con mèo của em nữa, anh không biết phải làm thế nào để giúp em chấp nhận chuyện anh đã chết, em biết đấy, chuyện này quá đột ngột, rồi anh nghĩ không cần nữa, anh không biết phải đối mặt thế nào với những giọt nước mắt của em, thay vì vậy anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời em theo cách tầm thường nhất, cái cách mà em sẽ ít đau đớn nhất. Có phải người yêu nhiều hơn là người thiệt thòi không? Anh chẳng bao giờ tin điều đó và một khi nào đó, cái ngày mà em mỉm cười lại vì một chàng trai, anh sẽ biết và anh sẽ hạnh phúc.

“

Anh biết không? Em chẳng hiểu gì cả. Em không biết tại sao anh lại quay trở về vì em? Tại sao anh lại không để em chạm vào anh? Em cũng chẳng cần biết nữa, chỉ biết là em mất đi người em yêu thương nhất rồi, mãi mãi, mãi mãi và mãi mãi. Điều đó sẽ đi cùng em suốt cuộc đời này.